

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w W. Spółce Akcyjnej w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o ochronę konkurencji i nałożenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 grudnia 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 listopada 2011 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. zasądza od powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 10 listopada 2011 r. oddalił apelację Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w W. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 grudnia 2010 r. w sprawie z odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z 16

kwietnia 2009 r. Przedmiotową decyzją Prezes Urzędu uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331, ze zm., dalej jako ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów) praktykę polegającą na nadużywaniu przez powoda pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez pozbawienie możliwości odpłatnego przekazania urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych przez inwestorów niespełniających ustalonych przez powoda warunków.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania powód powołał się na przesłanki wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W zakresie dotyczącym istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powód wskazał na potrzebę wyjaśnienia następujących problemów: 1) czy można uznać za naruszające art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm., dalej jako ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę) żądanie przez gminę lub przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ustanowienia na rzecz podmiotu przejmującego odpłatnie urządzenia wodociągowe lub urządzenia kanalizacyjne tytułu prawnego do gruntów, na których znajdują się te urządzenia w sytuacji, gdy przepis ten ogranicza zasadę swobody umów jedynie w zakresie zawarcia umowy o odpłatne przekazanie powyżej wymienionych urządzeń, czy też takie naruszenie w takim przypadku nie następuje?; 2) czy na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę można uznać, że osoba, która wybudowała ze środków własnych urządzenia wodociągowe i urządzenia kanalizacyjne może zwrócić się do każdego z podmiotów wymienionych w tym przepisie o przyjęcie urządzeń, czy też prawo wyboru kontrahenta jest ograniczone wskutek istniejącego stanu własnościowego urządzeń lub sieci na terenie gminy, a w przypadku, gdy stan ten jest zróżnicowany, czy decydującym jest stan większościowy, czy też prawo własności urządzeń do których przyłączane jest odpłatnie przejmowane urządzenie?; 3) czy naruszenie art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę przez odmowę odpłatnego przejęcia urządzeń wodociągowych lub urządzeń kanalizacyjnych przez

gminę lub przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może stanowić nadużycie pozycji dominującej na rynku w rozumieniu art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w sytuacji gdy z art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę wynika roszczenie dla osób, które wybudowały urządzenia wodociągowe i urządzenia kanalizacyjne, które może być realizowane na drodze postępowania sądowego i przepis ten przewiduje dwa podmioty (gminę i przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne), które są zobowiązane do odpłatnego przejmowania urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, czy też w wyniku takiej odmowy nie dochodzi do nadużycia pozycji dominującej?; 4) czy naruszenie art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę poprzez żądanie ustanowienia na rzecz gminy albo przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego tytułu prawnego do gruntów, na których znajdują się wybudowane urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne może stanowić nadużycie pozycji dominującej w rozumieniu art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdy z art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę nie wynika taki zakaz i z przepisu tego wynika wyłącznie obowiązek odpłatnego przejmowania urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych?; 5) czy za towar w rozumieniu art. 4 pkt 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów może być uznany obowiązek odpłatnego przejmowania urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych z art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, czy też w sytuacji gdy z art. 31 ust. 1 ustawy wynika roszczenie osoby, która wybudowała z własnych środków finansowych urządzenia wodociągowe lub urządzenia kanalizacyjne o odpłatne przejście takich urządzeń przez gminę lub przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, które może być realizowane na drodze postępowania sądowego, a o jego realizacji decyduje wyłącznie osoba uprawniona, taki obowiązek nie może być traktowany jako towar?; 6) czy w skład zadań z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków wynikających z ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, stanowiących rynek właściwy w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wchodzi jako ściśle z nimi powiązane roszczenia wynikające z art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, czy też wynikające z tego przepisu roszczenia nie mogą tworzyć rynku właściwego?

W zakresie dotyczącym wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) powód odwołuje się do art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i jako wątpliwości interpretacyjne wskazuje problem, kto w pierwszej kolejności zobowiązany jest do nabycia urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych wymienionych w tym przepisie. Zdaniem powoda, wykładnia literalna przepisu może z jednej strony prowadzić do wniosku, że roszczenia takie powinny być kierowane do gminy. Z drugiej strony użycie słowa "lub" może prowadzić do konkluzji, że to osoba uprawniona decyduje o podmiocie zobowiązanym do realizacji roszczenia, wybierając między gminą a przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym. Także wykładnia celowościowa przepisu prowadzi do wniosku, że wybór między podmiotami zobowiązanymi może być dokonywany swobodnie przez uprawnionego. Dlatego przepis ten budzi poważne wątpliwości w kwestii kolejności realizacji wynikającego z niego roszczenia.

W zakresie dotyczącym oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) powód wywodzi, że Sąd Apelacyjny oddalił apelację nie rozpoznając jej zarzutów, pominął lub oddalił wnioski dowodowe co do faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, w konsekwencji czego błędnie ustalił i rozstrzygnął, że powód naruszył art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W ten sposób Sąd Apelacyjny dopuścił się naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. (co opisano w pkt 4 skargi kasacyjnej); art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 278 k.p.a. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c., art. 479¹² § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c., art. 386 § 1 i 4 k.p.c.; art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę; art. 4 pkt 7 i 9 i art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zdaniem powoda, uchybienia Sądu Apelacyjnego mają charakter kwalifikowany, ponieważ Sąd drugiej instancji 1) naruszył podstawowy obowiązek w zakresie rozpoznania sprawy w granicach apelacji, 2) w uzasadnieniu wyroku nie odniósł się i nie uzasadnił swego stanowiska w odniesieniu do poszczególnych zarzutów apelacyjny, 3) bezzasadnie oddalił wnioski dowodowe powoda, przedstawił na s. 6-26 uzasadnienia ustalenia prawne i rozwiązania prawne Sądu Okręgowego, których to ustaleń wyrok Sądu

Okręgowego nie zawierał; 4) przedstawił własną interpretację sposobu rozumienia rzeczywistych ustaleń i rozważań zawartych w wyroku Sądu Okręgowego zamiast cytatów z uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Odnosząc się do podniesionej przez powoda potrzeby rozpoznania aż sześciu zagadnień prawnych należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy doktryny w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 6/12 i cytowane tam orzecznictwo). Pełnomocnik skarżącego ma obowiązek przedstawienia odpowiedniego wyводу zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i cytowane tam orzecznictwo). Same zaś zagadnienia prawne muszą nawiązywać do podstaw skargi kasacyjnych oraz do założeń interpretacyjnych leżących u podstaw skarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., III SK 8/12).

Przechodząc do oceny potrzeby przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, celem rozstrzygnięcia poszczególnych zagadnień prawnych, Sąd Najwyższy stwierdza, że wskazany przez powoda jako pierwszy problem tego, czy sprzeczne z art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę jest żądanie ustanowienia na rzecz podmiotu przejmującego odpłatnie urządzenia wodociągowe lub urządzenia kanalizacyjne tytułu prawnego do gruntów, na których znajdują się te urządzenia, nie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jako że sprzeczność

zachowania przedsiębiorcy z przepisami obowiązującego prawa nie stanowi samoistnej przesłanki zastosowania zakazu nadużywania pozycji dominującej do zakwestionowanego przez Prezesa Urzędu zachowania. Istotne jest jedynie, jakie skutki na rynku (wśród konkurentów lub klientów) wywołuje takie zachowanie. Kwestia zgodności zachowania przedsiębiorcy z przepisami innych ustaw może mieć znaczenie z punktu widzenia dopuszczalności zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (art. 3) lub uzasadnienia zachowania kwalifikowanego jako praktyka ograniczająca konkurencję. Dlatego za bezprzedmiotowe w niniejszej sprawie należy uznać pierwsze i trzecie ze sformułowanych przez powoda zagadnień prawnych.

Analogicznie należy potraktować drugie ze sformułowanych przez powoda zagadnień prawnych. Problem tego, do kogo osoba, która wybudowała urządzenia wodociągowe i urządzenia kanalizacyjne, ma zwrócić się z żądaniem przejęcia urządzeń, oderwany od przesłanek zakazu nadużywania pozycji dominującej, także nie ma znaczenia dla oceny merytorycznej poprawności wyroku Sądu drugiej instancji.

Czwarte ze zgłoszonych przez powoda zagadnień prawnych ma zbliżoną treść do pierwszego. Różnica polega na połączeniu w treści przedmiotowego zagadnienia art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę z art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jednakże także i w tym przypadku powód akcentuje decydujące znaczenie zgodności lub sprzeczności zachowania przedsiębiorcy z art. 31 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, co jak wskazano powyżej jest irrelevantne z punktu widzenia art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z kolei odpowiedź na istotę czwartego zagadnienia podniesionego w skardze kasacyjnej (czy żądanie ustanowienia na rzecz podmiotu przejmującego instalację wodociągowo-kanalizacyjną tytułu prawnego do gruntów, na których znajdują się wybudowane urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne może stanowić nadużycie pozycji dominującej w rozumieniu art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów?) jest oczywista, skoro brak przepisów wyłączających zastosowanie art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ponadto, czwarte zagadnienie prawne dotyczy raczej kwestii zastosowania art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i

konsumentów w określonym stanie faktycznym. Sąd Najwyższy wyjaśniał już, że kwestia subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod określoną normę prawną nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2010 r., III UK 95/10 – LEX nr 694244).

Dwa ostatnie z podniesionych w skardze powoda zagadnień prawnych odnoszą się do pojęcia rynku właściwego. W pierwszej kolejności powód poddaje pod rozagę Sądu Najwyższego rozstrzygnięcie problemu, czy obowiązek odpłatnego przejmowania urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych z art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę jest towarem w rozumieniu art. 4 pkt 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a w drugiej kolejności czy roszczenia wynikające z art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę wchodzi w skład rynku właściwego złożonego z zadań z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Zagadnienia te powód, jak można domniemywać, konstruuje na podstawie fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego zarzut naruszenia art. 4 pkt 7, 9 i 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (uzasadnienie wyroku, s. 40-41). Powód zarzucał bowiem Sądowi Okręgowemu naruszenie tych przepisów, poprzez błędne uznanie obowiązku odpłatnego przejęcia urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych za towar i wadliwe ustalenie rynku właściwego. Sąd Apelacyjny przedmiotowego zarzutu nie podzielił, zaś obowiązek wynikający z art. 31 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu w wodę uznał za powiązany z usługami świadczonymi przez powoda w takim stopniu, że „mamy do czynienia z tym samym rynkiem właściwym w aspekcie przedmiotowym, jak i geograficznym”. Z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego nie wynika jednak wprost, że uznał on obowiązek odpłatnego przejęcia urządzeń za samoistny towar tworzący rynek właściwy, na którym powód ma pozycję dominującą lub rynek, na którym powód nadużywa swojej pozycji dominującej. Sąd Apelacyjny wskazał, że powód świadczy usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Usługi te świadczy na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę (uzasadnienie, s. 40). Na tak wyznaczonym rynku powód posiada pozycję dominującą (uzasadnienie, s. 36) i jednocześnie dopuszcza się jej nadużycia poprzez „pozbawienie możliwości odpłatnego przekazania urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych przez

inwestorów nie spełniających ustalonych przez powoda warunków do odpłatnego przekazania wybudowanych z własnych środków urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych”. W tej sytuacji bezprzedmiotowe z punktu widzenia prawidłowości osądzenia sprawy przez Sąd Apelacyjny są zawarte w skardze kasacyjnej powoda dywagacje na temat kwalifikacji obowiązku odpłatnego przejmowania urządzeń, czy też roszczenia wynikającego z art. 31 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu w wodę jako towaru wpływającego na wyznaczenie rynku właściwego w jego wymiarze produktowym. Rynkiem tym jest bowiem lokalny rynek zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków. W rezultacie nawet jeżeli uznać za błędne wywody Sądu Apelacyjnego w przedmiocie kwalifikacji przedmiotowego obowiązku / roszczenia jako towaru w rozumieniu art. 4 pkt 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie wpływa to w żaden sposób na ewentualną ocenę zaskarżonego wyroku.

Skarga kasacyjna powoda nie zasługuje także na przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na powołaną w niej potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Jak już wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, powołując się na tę przesłankę skarżący ma obowiązek określenia przepisów wymagających owej wykładni oraz wskazania poważnych wątpliwości związanych ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i cytowane tam orzecznictwo). Wątpliwości te (lub rozbieżności) należy opisać wskazując dodatkowo argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Dodatkowo należy przedstawić własną, odpowiednio uzasadnioną, propozycję interpretacji powołanych przepisów, a także wpływ tej wykładni na rozstrzygnięcie sprawy.

Powód powołuje się na potrzebę wykładni art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, wskazując jako wątpliwość interpretacyjną kwestię wpływu kolejności wymienienia w tym przepisie podmiotów, wobec których można występować z roszczeniami objętymi zakresem tego przepisu, na wybór podmiotu, wobec którego roszczenia takie zostaną zgłoszone. W uzasadnieniu powód

przedstawił dwa warianty wykładni językowej tego przepisu, następnie wykładnię celowościową (wskazująca na poprawność jednego wariantu interpretacji językowej), by skonkludować, że „uzasadniona jest wykładnia, iż co do zasady wybór pomiędzy podmiotami zobowiązanymi do opłatnego przejęcia urządzeń na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę powinien być swobodnie dokonywany przez osobę uprawnioną z tego przepisu do skierowanie przedmiotowego żądania”. Powyższy wywód, zgodny z zapatrywaniami wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie daje żadnych podstaw dla uznania przez Sąd Najwyższy, że wykładnia przepisu art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę budzi poważne wątpliwości interpretacyjne wskazane przez powoda.

Brak również podstaw do uznania skargi kasacyjnej powoda za oczywiście zasadną. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że powołanie się na przesłankę przedsądu wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego sformułowania w uzasadnieniu wniosku odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, gdyż skarga jest oczywiście uzasadniona wówczas, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2012 r., III SK 34/11 i z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11 i powołane tam orzecznictwo). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce tylko wówczas, gdy naruszenie przepisu prawa materialnego lub procesowego jest z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia, bądź gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11 i powołane tam orzecznictwo). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na oczywistą zasadność tej skargi zobowiązuje go do przedstawienia

wyvodu prawnego zmierzającego do wykazania takiej kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11 i powołane tam orzecznictwo).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjna powoda nie zawiera wyvodu spełniającego powyższe wymogi. Oczywiście zasadności skargi powód upatruje w naruszeniu kilkunastu przepisów prawa procesowego i materialnego. Już sama ta okoliczność wskazuje na wadliwe zrozumienie przesłanki przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż trudno wyobrazić sobie takie nagromadzenie „ewidentnych” uchybień procesowych w działaniu Sądu drugiej instancji. Z wyvodu powoda towarzyszącego wyliczeniu tych przepisów wynika, że ich naruszenia upatruje w pominięciu lub oddaleniu wniosków dowodowych powoda, bez wykazywania że takie pominięcie lub oddalenie konkretnego wniosku w oczywisty sposób naruszało konkretny przepis prawa procesowego. Ponadto, w warstwie dotyczącej przepisów prawa materialnego powód zarzuca Sądowi drugiej instancji oczywiste naruszenie przepisów, na podstawie których konstruuje zagadnienia prawne oraz potrzebę wykładni. Doszukiwanie się zaś w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego chociażby art. 31 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę wyklucza oczywistą dla każdego prawnika sprzeczność zaskarżonego wyroku z tym przepisem.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).